

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2622/2021
26.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгиша Алексић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда ПИО, Покрајински фонд ПИО, Филијала у ..., чији је пуномоћник Немања Срзентић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1469/21 од 14.06.2021. године, у седници одржаној дана 26.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1469/21 од 14.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 1/21 од 11.03.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да тужиоцу припада јубиларна награда у износу од 127.105,60 динара, те је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 127.105,60 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 100.026,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев у делу за исплату законске затезне камате на износ парничних трошкова за период од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1469/21 од 14.06.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је у усвајајућем делу пресуда Основног суда у Зрењанину П1 1/21 од 11.03.2021. године тако што је одбијен захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да му припада јубиларна награда у износу од 127.105,60 динара и обавезе тужени да му исплати означени износ од 127.105,60 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка у усвајајућем делу, тако што је одбијен захтев

тужиоца за накнаду трошкова поступка у износу од 100.026,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, те да се обавезе тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.513,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 36.684,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Према члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11, 55/14), ревизија је увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408., а у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка због којих се она може изјавити у смислу одредбе члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац се налазио у радном односу код туженог до 31.10.2019. године када му је престао радни однос због одласка у старосну пензију. Пре престанка радног односа код туженог тужилац је дана 20.08.2019. године навршио 40 година рада код туженог. Због чега се дана 16.10.2019. године обратио туженом са захтевом за доделу јубиларне награде за навршених 40 година рада са позивом на Колективни уговор 01 број ...-.../... од 08.10.2019. године. Решењем туженог број ...-.../.../.../... од 29.10.2019. године одбијен је захтев тужиоца као запосленог, за остваривање права на јубиларну награду за 40 година рада проведеног у радном односу код туженог са образложењем да је тужилац 40 година рада у радном односу код туженог навршио дана 20.08.2019. године у које време је код туженог био на снази Колективни уговор 01 број ...-.../... од 14.03.2016. године који је предвиђао да запослен има право на јубиларну награду за 10, 20, 30 и 35 година рада проведеног у радном односу код туженог. Тек Колективним уговором 01 број ...-.../... од 08.10.2019. године тужени је предвидео право на јубиларну награду за 40 година проведених у радном односу, а чија примена је код туженог започета са даном 16.10.2019. године. Утврђено је да висина неисплаћене јубиларне награде за тужиоца за навршених 40 година рада код туженог износи 127.105,60 динара, сходно члану 54. Колективног уговора туженог од 08.10.2019. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно је Апелациони суд у Новом Саду одбио захтев тужиоца за исплату јубиларне награде. За своју одлуку дао је разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Одредбом члана 120. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05...75/14) прописано је да општим актом, односно уговором о раду може се утврди право на исплату јубиларне награде.

Следи да Закон о раду даје могућност, али не установљава обавезу послодавца да утврди право запосленог на исплату јубиларне награде. Дакле, не ради се о законском праву, већ аутономном праву које послодавац може, али и не мора да призна запосленом.

Право на јубиларну награду се не остварује аутоматски самим навршавањем потребног броја година радног стажа запосленог, већ је потребно да код послодавца постоји општи акт или да је између послодавца и запосленог уговором о раду предвиђено (признато) ово право. То право признаје се запосленима који су навршили одређени број година радног стажа.

Одредбом члана 47. став 1. тачка 1. Колективног уговора туженог број .../... од 14.03.2016. године било је прописано да послодавац исплаћује запосленом јубиларну награду у складу са средствима одобреним финансијским планом, док је чланом 48. став 1. истог предвиђено да запослени има право на јубиларну награду за 10, 20, 30 и 35 година проведених у радном односу код послодавца или другим организацијама за обавезно социјално осигурање...

Одредбом члана 54. став 1. Колективног уговора туженог број ...-.../... од 08.10.2019. године који је ступио на снагу 16.10.2019. године са којим даном је и отпочела његова примена код туженог, прописано је да запослени има право на јубиларну награду за 10, 20, 30, 35 и 40 година проведених у радном односу код послодавца и другим организацијама за обавезно социјално осигурање.

Имајући у виду наведену одредбу члана 54. став 1. колективног уговора туженог који је у примени код туженог од 16.10.2019. године, као и утврђену чињеницу да је тужилац 40 година рада навршио дана 20.08.2019. године, следи да према тада важећем члану 48. став 1. Колективног уговора који је био у примени није било прописано остваривање права на јубиларну награду по основу 40 година рада проведених у радном односу код туженог, па и по оцени Врховног касационог суда правилно је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату јубиларне награде као неоснован.

Колективни уговор на који се тужилац позива не представља основ за остваривање његовог права на јубиларну награду, јер је тужилац право на исплату јубиларне награде стекао са даном 20.08.2019. године са којим је навршио 40 година стажа, дакле пре његовог ступања на правну снагу, па како исти нема повратно дејство, то тужилац не може са успехом захтевати исплату по наведеном основу.

Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије, посебно наводе којима тужилац истиче да када је Колективни уговор од 16.10.2019. године ступио на правну снагу, радио код туженог, али налази да ова околност нема значаја јер је битан датум када је навршио 40 година стажа. Тужилац је 40 година стажа навршио у време када је код туженог био у примени Колективни уговор који није предвиђао право на исплату

јубиларне награде за 40 година стажа проведених на раду, па стога тужилац не може са успехом захтевати исплату новчаног износа по овом основу.

Цењени су сви наводи ревизије, али како се њима не доводи у питање правилност побијане пресуде, то је Врховни касациони суд изоставио детаљније образлагање и одлучено је као у изреци применом члана 414. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић